

Arrest

nr. 70 127 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Ashkali te zijn, afkomstig uit het dorp Gelancë (Kosovo) van de gemeente Suharekë (Kosovo) en u verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. U verklaart gedurende enkele jaren in Servië te hebben gewoond om daar te werken. U zou Servië verlaten

hebben, omdat 17 jaar geleden uw zoontje, dat toen 3,5 jaar oud was, werd doodgebeten door honden van uw Servische buurman. Sinds dit incident zou u te kampen hebben met psychische problemen. U verklaart een maand na deze gebeurtenis te zijn teruggekeerd naar uw woning in Gelancë. Zes of zeven jaar geleden zouden onbekenden voor het eerst 's nachts in uw huis zijn binnengevallen. Nadat u de politie verwittigd had, zouden zij onmiddellijk ter plaatse zijn gekomen. Deze groep onbekenden zou nadien om de twee weken of om de maand zijn binnengevallen in uw huis. Soms zouden ze gewoon tot bij uw huis zijn gekomen om u en uw gezin lastig te vallen. Op die momenten zouden zij ramen hebben stukgeslagen en voorwerpen naar uw huis en kinderen hebben gegooid. U zou niemand van hen hebben herkend omdat zij maskers droegen en in het zwart gekleed gingen. U verklaart niet te weten waarom zij steeds bij u binnenvielen. Een mogelijke reden zou kunnen zijn dat u nog in Servië gewoond hebt. Ongeveer een maand voor uw vertrek naar België zouden onbekenden opnieuw in uw huis zijn binnengevallen. U verklaart dat zij een betonblok naar uw dochter hadden gegooid toen zij 's nachts naar de wc ging. Zij zou ongedeerd zijn gebleven. U ging na dit incident voor de tweede keer klacht indienen bij de politie. U zou hen toen ook verteld hebben over de telefonische bedreigingen die u kreeg. U verklaart dat uw kinderen vlak voor uw komst naar België allemaal van school werden gestuurd. Uw dochter E. (...) zou een maand voordien op school geslagen zijn. Toen u hierover met de directeur sprak, zou hij hebben gezegd dat u dit moest melden aan de politie. U vermoedt dat uw kinderen van school werden gestuurd omdat zij Ashkali zijn. U zou dit niet hebben aangegeven bij de politie. Omdat de problemen u te veel werden, besloot u het land te verlaten. U stelt in april 2011 Kosovo op illegale wijze verlaten te hebben om op 16 april 2011 in België aan te komen, waar u op 18 april 2011 uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, afgegeven op 26.01.2010, een Kosovaars verblijfsdocument, afgegeven op 4.10.2010 te Suharekë, uw huwelijksakte, uitgereikt op 26.05.2011 te Suharekë, een attest van het ministerie van Arbeid en Welzijn (Kosovo), de identiteitskaart van uw dochter A. (...), uitgereikt op 25.10.2010, twee geboorteaktes van A. (...), uitgereikt op 05.10.2010 en op 26.05.2011 te Suharekë, twee geboorteaktes van E. (...), uitgereikt op 5.10.2010 en 26.05.2011 te Suharekë, een geboorteakte van E. (...), uitgereikt op 26.05.2011 te Suharekë, een Servische overlijdensakte van E. G. (...), uitgereikt op 06.04.1995 te Belgrado, een Servische huwelijksakte, uitgereikt op 30.07.1986 te Djinovce, een Kosovaars medisch attest, uitgereikt op 29.12.2010, een ontslagbrief van het psychiatrisch ziekenhuis in Belgrado, uitgereikt op 15.06.1998, twee Servische medische attesten, uitgereikt op 11.09.1995 en op 5.10.1995, een ontslagbrief van een medisch centrum in Vrsac, uitgereikt op 4.10.2000, twee Kosovaarse medische attesten van uw echtgenote, afgegeven op 11.12.2009 en op 30.03.2011, een Kosovaars medisch attest van Gyljane, uitgereikt op 15.10.2010, een brief van het Ministerie van Justitie, uitgereikt op 2.10.1998 met in annex een brief van het parket aan het Servische Ministerie van Justitie, uitgereikt op 9 september 1998 te Belgrado, 3 Servische krantenartikels over het overlijden van uw zoon E. (...).

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt Kosovo verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote over de aanvallen van onbekenden in en om uw huis en over het laatste incident waarbij uw dochter bijna zou zijn verwond door een betonblok. U verklaart dat onbekenden sinds zes à zeven jaar 'soms na een week of twee en soms na een maand' bij jullie binnenvielen (gehoorverslag CGVS, p.11). Uw echtgenote verklaart dat ze 'iedere avond met voorwerpen naar jullie huis wierpen' en dat het sinds de onafhankelijkheid van Kosovo erger werd (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.14-15). Ondanks deze herhaalde incidenten weet u niet wie er bij u binnenviel en of het altijd dezelfde mensen waren die bij u binnenvielen (gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaart verder dat u niet weet met hoeveel ze waren (gehoorverslag CGVS, p.13). Uw vrouw verklaart dat ze niet weet wie de daders waren 'omdat het donker was' en dat ze 'nooit een confrontatie met hen heeft gehad omdat ze wegliepen als ze naar buiten kwam (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.15). Er waren zoveel daders als er in een auto konden (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.15). De tegenstrijdigheden over de frequentie dat u problemen zou hebben gehad en het gebrek aan informatie over de identiteit van uw belagers en over het aantal belagers beperkt de bewijskracht van de door u aangehaalde feiten.

Wat betreft de nachtelijke invallen van een groep onbekenden, kan er verder worden opgemerkt dat u geen enkel motief kunt bedenken waarom u en uw familie in het bijzonder zou worden lastiggevallen. Aangezien u gedurende 6 à 7 jaar problemen zou hebben gekend, kan er op zijn minst verwacht worden dat u enig idee heeft over de oorzaak van de problemen. Slechts één keer maakt u tijdens uw verklaringen de opmerking dat uw verleden in Servië een mogelijke factor zou kunnen

zijn (gehoorverslag CGVS, p. 16). U bent er echter niet in geslaagd deze verklaring aannemelijk te maken. U zou Servië immers reeds een maand na het overlijden van uw zoon hebben verlaten. Dit betekent dat u zich omstreeks het jaar 1995 terug in Kosovo bevond. Het is dan ook uiterst eigenaardig dat de problemen pas 6 à 7 jaar geleden zouden zijn begonnen en niet 17 jaar geleden, toen u Servië net verlaten had. U zou ook tijdens de oorlog, waarbij de etnische spanningen een culminatiepunt kenden, geen problemen hebben gekend omwille van uw verleden in Servië.

Ook wat betreft het laatste door u aangehaalde incident, zijn er tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote, waardoor de geloofwaardigheid van dit feit wordt ondermijnd. Zo verklaart u dat u een maand voor uw vertrek voor het laatste problemen had met een groep onbekenden (gehoorverslag CGVS, p. 12), namelijk toen er bijna een betonblok op uw dochter viel. Uw echtgenote daarentegen verklaart dan weer dat deze gebeurtenis een week voor uw vertrek plaatsvond (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 14). Betreffende deze gebeurtenis verklaart uw echtgenote in eerste instantie dat zij de daders die nacht had gezien. Zij verklaart bovendien dat deze mannen gemaskerd waren (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 11). Later verklaart zij dan weer dat zij niemand had gezien omdat het donker was (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 14). U verklaart in dit verband eveneens dat zij die nacht niemand had gezien (gehoorverslag CGVS, p. 12).

Daarnaast kan er nog gewezen worden op een belangrijk incident waarvan enkel uw echtgenote melding maakt, namelijk de aanrandingen waarvan uw dochter A. (...) het slachtoffer was telkens ze naar de apotheek ging om uw medicijnen te halen of toen zij uw sociale uitkering ging afhalen (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 17, 18). Het feit dat u niets over deze feiten vermeldt, zorgt er dan ook voor dat de geloofwaardigheid van deze door uw vrouw aangehaalde elementen sterk in twijfel kan worden getrokken. Hierbij komt nog dat het hoogst eigenaardig is dat u of uw echtgenote uw dochter iedere keer naar de apotheek zouden sturen als zij telkens door Albanezen werd belaagd en iedere keer wenend en met gescheurde kleren zou zijn thuisgekomen (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.17) In dit verband verklaart uw echtgenote dat noch zijzelf noch u in staat waren om zelf naar de apotheker te gaan of uw sociale uitkering te gaan afhalen omdat jullie beiden ziek waren (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 18). Deze verklaringen kunnen echter niet in overeenstemming worden gebracht met het feit dat uw echtgenote verklaart voor het probleem met haar dochter wel "duizenden keren zelf naar de politie" te zijn gegaan (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 18). U verklaart bovendien zelf dat uw dochter uw voorschriften ging halen, maar dat u dat zelf deed wanneer u zich sterker voelde (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Wat er ook van zij, zelfs indien nog geloof aan uw verklaringen zou kunnen worden gehecht, quod non, u hebt niet aannemelijk gemaakt dat u in Kosovo niet terecht zou kunnen bij de aldaar aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten voor hulp of bescherming in het geval van problemen met onbekenden. In dit verband dient er worden vastgesteld dat u voor de door u aangehaalde problemen slechts twee of drie keer klacht ging indienen (gehoorverslag CGVS, p. 11, 14). Het is dan ook hoogst eigenaardig dat u, nadat de politie onmiddellijk na de eerste inval was langsgesproken, nooit meer met de politie contact hebt opgenomen tot aan het voorval met het betonblok vlak voor uw vertrek naar België. Volgens uw echtgenote, die in tegenspraak met uw verklaringen stelt bijna dagelijks de politie te hebben gecontacteerd (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.16), zou de politie ook die laatste keer zijn langsgesproken en u gewaarschuwd hebben om voorzichtig te zijn (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 11). U verklaart dat de politie niets wilt weten van Roma's en dat de politie niet van Roma's houdt (gehoorverslag CGVS, p. 14). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat de politie niet bereidwillig zou zijn (geweest) om u en uw familie hulp te bieden. Uw verklaringen over de onwil van de politie om Roma's te helpen, stroken dus niet met uw eigen verklaringen over het ingrijpen van de politie in uw situatie en met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uw persoonlijke vermoedens dat de politie niet zou doen voor Roma's, kunnen echter niet als afdoende uitleg aanvaard worden om – tussen de eerste gebeurtenis 6 à 7 jaar geleden en de laatste gebeurtenis een maand voor uw vertrek – geen klacht in te dienen bij de politie. U zou bovendien niet meer geïnformeerd hebben naar de stand van zaken nadat u de eerste keer klacht ging indienen bij de politie. U verklaart in dit verband dat ze toch niets zouden vertellen. Ook deze verklaringen zijn louter gebaseerd op uw vermoedens en kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als afdoende uitleg voor het nalaten zich te informeren (gehoorverslag CGVS, p. 14). Toen u de politie op de hoogte bracht van de telefonische bedreigingen, zouden zij u eveneens het advies hebben gegeven van telefoonnummer te veranderen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Het feit dat u hiervoor geen geld had, is een louter economisch probleem en ressorteert aldus niet onder de Vluchtelingenconventie. Verder dient er worden opgemerkt dat het doel van een klacht bij de politie, het voorkomen of oplossen van problemen is. Aangezien u hen gedurende 6 jaar niet op de hoogte bracht van de problemen die u zou hebben gehad met onbekenden, kan er van de politie niet verwacht worden dat zij optreden. Het is de taak van de autoriteiten om u, indien nodig, bescherming te bieden en een onderzoek te voeren. Om dergelijk onderzoek te voeren moeten de autoriteiten evenwel op de hoogte zijn van alle gegevens betreffende uw problemen. Indien de

autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Er dient te worden opgemerkt dat, indien u niet tevreden zou zijn van de werking van de Kosovaarse politie, u ook beroep had kunnen doen op andere beschermingsmogelijkheden in uw land. Dienaangaande verklaart u evenwel dat u nooit naar een Roma-leider of een NGO bent gestapt om hulp te zoeken omdat ze toch niets zouden doen (gehoorverslag CGVS, p.15), noch zou u naar Eulex zijn gestapt omdat die ook niet zouden helpen (gehoorverslag CGVS, p.16).

In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit de informatie van het CGVS tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het CGVS verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs.

Voorts bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw kinderen omwille van hun etnie van school werden gestuurd (gehoorverslag CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de directeur geen concrete reden zou hebben gegeven (gehoorverslag CGVS, p. 17). Er kan dan ook gesteld worden dat deze verklaringen louter gebaseerd zijn op uw persoonlijke vermoedens die niet gestaafd worden door enige objectieve informatie. In dit verband kan er nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Hoewel u verklaart dat uw dochter E. (...) een maand nadat zij geslagen werd, van school werd gestuurd (gehoorverslag CGVS, p. 17), verklaart uw echtgenote dat zij onmiddellijk nadien van school werd gestuurd (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 12). Daarnaast verklaart u dat de directeur van de school u de aanbeveling gaf een klacht in te dienen bij de politie, nadat uw dochter aangevallen werd. U zou dit echter nagelaten hebben te doen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Volgens uw echtgenote daarentegen zou u wel klacht zijn gaan indienen bij de politie (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 11). Bijgevolg kan de geloofwaardigheid en de ernst van de door u aangehaalde feiten hieromtrent in twijfel worden getrokken.

Wat er ook van zij, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, moeten alle omstandigheden in overweging worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening, houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgesteld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. In dit verband kan er verwezen worden naar het feit dat u zich kon registreren in Kosovo en uw identiteitsdocumenten kon afhalen, waardoor u een maandelijkse – zij het beperkte – uitkering ontving van de Kosovaarse overheid.

De door u aangehaalde veiligheidsproblemen die u zou hebben gekend in Kosovo stoken ook niet met informatie van het CGVS waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het CGVS verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke

etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen.

Gelet op voorgaande kan er worden gesteld dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Aanvullend dient er opgemerkt te worden dat zowel u als uw echtgenote voor de behandeling van uw medische problemen toegang hadden tot de gezondheidszorg in Kosovo. Uw echtgenote verklaart immers behandeld te zijn voor haar medische problemen, wat gestaafd wordt door medische attesten. U verklaart eveneens maandelijks naar een gespecialiseerde arts te zijn gegaan voor uw psychische problemen en de nodige medicatie te hebben gekregen (gehoorverslag CGVS, p. 6). De medische problemen die u aanhaalt houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Kosovo en die van uw familie wordt niet betwist. In het attest van het Ministerie van Arbeid en Welzijn wordt vermeld dat u ongeschikt bent om te werken en recht hebt op een pensioensuitkering in Kosovo. Deze informatie heeft geen betrekking op uw asielaanvraag en wordt bijgevolg niet in twijfel getrokken. In de brief van het parket aan het Servisch Ministerie van Justitie en de Servische krantenartikels wordt verklaard dat het overlijden van uw zoon E.(...) een ongeluk was en dat er geen wettelijke basis is om iemand te vervolgen. Het overlijden van uw zoon wordt eveneens bevestigd door de Servische overlijdensakte, wat hier evenmin ter discussie staat. Uw medische attesten hebben betrekking op uw psychische problemen en de medische problemen van uw echtgenote en dochter, die hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft zich steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van enkele algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Ten slotte menen verzoekende partijen dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de uitgebreide motivering van verwerende partij betreffende het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door hen voorgehouden asielrelaas, gesteund op flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van dit relaas, ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt

beschouwd. Het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas verhindert terecht aan verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.4. Waar verzoekende partijen opwerpen dat zij als Roma in Kosovo nog steeds worden gediscrimineerd op alle niveaus van de samenleving, zoals “sociaal, tewerkstelling, huisvesting, toegang tot de gezondheidszorg, onderwijs”, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij louter met voormelde herhaling in gebreke blijven. Immers laten verzoekende partijen de motivering betreffende het onaannemelijk bevinden van het van school gestuurd worden van de kinderen en de vaststellingen betreffende de toegang tot de gezondheidszorg eveneens ongemoeid en wijst geen enkel gegeven erop dat er een huisvestingsprobleem zou zijn in hoofde van verzoekende partijen. Bovendien genoot eerste verzoekende partij een maandelijkse uitkering vanwege de Kosovaarse autoriteiten, wat door haar in het verzoekschrift niet wordt ontkend.

2.2.5. Verzoekende partijen stellen onder verwijzing naar de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*” van het UNHCR van 9 november 2009 dat er nog steeds problemen zijn voor de Roma in Kosovo.

De Raad wijst er evenwel op dat door verwerende partij nergens wordt beweerd dat Kosovo totaal vrij zou zijn van problemen. Verwerende partij benadrukt wel dat sedert het beëindigen van de Kosovaarse oorlog de veiligheidssituatie van de RAE-gemeenschap waartoe ook de Roma behoren drastisch is gewijzigd en dat het Kosovaars beleid gericht is op integratie van deze gemeenschap en dat duidelijk plannen voorliggen ter realisatie van verdere verbeteringen op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen.

Waar, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, het UNHCR in 2006 in zijn “*Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo*” nog stelde dat ten aanzien van alle Roma in een minderheidspositie een risico gold op vervolging, verduidelijkt het UNHCR in zijn “*Eligibility Guidelines*” van 2009 echter dat de algemene situatie niet meer van aard is om te besluiten dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds *in concreto*, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Ook verzoekende partijen wijzen, onder het aanbrengen van een citaat uit voormelde “*Guidelines*” van 2009, naar de noodzaak elke asielaanvraag uit Kosovo steeds te beoordelen op zijn individuele merites.

Desbetreffend stelt de Raad vooreerst vast dat het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas door verwerende partij ongeloofwaardig is bevonden en zij zich geen enkele moeite getroosten betreffende motieven op enigerlei wijze te betwisten. Verder wijst de Raad erop dat verwerende partij duidelijk aangeeft dat er tal van mogelijkheden zijn om zich in Kosovo te beroepen op de bescherming van de aldaar aanwezige nationale en internationale autoriteiten, dat eerste verzoekende partij gedurende zes jaar aan deze mogelijkheid heeft verzaakt en dat de paar keer dat verzoekende partijen wel een beroep zouden hebben gedaan op de Kosovaarse politie, deze ook telkenmale ter plaatse kwam en hen van het nodige advies voorzag. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve niet worden gesteld dat de plaatselijke autoriteiten onwillig zouden zijn op te treden bij de door hen gesignaleerde problemen. Verwerende partij heeft conform de voormelde “*Guidelines*” van het UNHCR de asielaanvraag van verzoekende partijen op hun individuele merites onderzocht en kwam terecht tot de bevinding dat het voorgehouden asielrelaas elke geloofwaardigheid mist en dat ten overstaan van verzoekende partijen geen onwil in hoofde van de Kosovaarse autoriteiten kan worden vastgesteld.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht en zij in de mogelijkheid zijn zich te beroepen op de hulp en bescherming van de in Kosovo aanwezige nationale en internationale autoriteiten. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende

uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partijen tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 23 mei en 24 juni 2011 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd en bovendien de mogelijkheid aanwezig is zich in het land van herkomst te beroepen op de hulp en bescherming van de aldaar aanwezige autoriteiten, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT